de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 3 — 16 JANUARI 1954

ALLE BEGIN IS MOEILIJK!

Verhaal door Carlo Muntinck

FLINK, MAAR DOM

Het was half acht. Peter zat voor zijn radiotoestel. Zijn moeder had hem juist een kopje thee gebracht en terwijl hij daar genietend een slokje van nam, draaide hij aan de regelaar. „Blutt, blut, prrr....” deed het toestel. „Prr, tu-tutu!” Peter draaide verder. Plotseling liet hij de knop los en boog zich opgewonden over het toestel. Er klonk een zenuwachtige stem uit de luidspreker, een stem, die hij nooit eerder had gehoord. „Hallo,” zei die stem, „hier is Arthur van Dinhoven, Arthur van Dinhoven. Ik word gevangen gehouden in een villa bij Loenen. Het is een grote witte villa, twee verdiepingen, met een donker rieten dak. Voor het huis is een tuin en het is dicht bij Loenen. Wil degene, die dit hoort, onmiddellijk de politie waarschuwen! Ik ben Arthur van Dinhoven.” De stem zweeg en Peter viel met een hoogrode kleur terug in zijn stoel. Arthur van Dinhoven! Dat was de jongen, die al sinds meer dan een week werd vermist. Meneer van Dinhoven was een schatrijke zakenman en men vermoedde, dat de jongen was ontvoerd vóór een losprijs. Precies zoals ze dat in Amerika deden. Peter's hart klopte luid. Hoe was het mogelijk! Hij zette het toestel af en dacht na. Wat moest hij doen?

Hij aarzelde. Als hij.... als hij er zelf eens op af ging. Stel je voor, dat hij die jongen bevrijdde. Hij zou de bromfiets van zijn broer kunnen nemen. Niemand hoefde dat te merken. Verdraaid! Hij zou het doen. Voorzichtig sloop hij naar de garage en reed de bromfiets naar buiten. Toen hij een paar honderd meter verder was, startte hij.

Het was heerlijk zo te rijden, vooral als je het avontuur tegemoet ging. Het was precies tien over acht toen hij door Loenen reed. Nu moest hij die villa zien te ontdekken. Peter keek om zich heen. Hij was het dorp nu door. Af en toe zag hij een villa, maar er was er niet een bij, die aan de beschrijving beantwoordde. Wat was hij eigenlijk begonnen! Zo maar op goed geluk een huis zoeken, waarvan je alleen maar wist, dat het wit was en een rieten dak had.

Bijna een half uur reed Peter rond. Toen, terwijl hij de moed al haast had opgegeven, liet hij het stuur bijna glippen van verrassing. Daar voor hem, vlak voor hem, doemde de gezochte villa uit het donker op. Tegen een paal, dicht bij de villa, zette hij de bromfiets neer en sloop daarna geruisloos verder. Achter de haag, die de tuin omgaf, hurkte hij neer en keek door de takken naar het witte huis. Nergens zag hij licht, maar op één hoog stond een raam open.

Hij sloop door het hek de tuin binnen en bereikte ongehinderd het huis. Van de grond af liep een regenpijp naar het dak. „Hm,” zei Peter, „dat wordt klauteren.” Hij keek eens om zich heen, greep de pijp beet en begon te klimmen. Zonder ongelukken bereikte hij het open raam. Voorzichtig keek hij naar binnen; niemand te zien. Hij stapte over de vensterbank en verkende het vertrek, dat blijkbaar een slaapkamer was. Al gauw vond hij een deur. Centimeter na centimeter drukte hij de knop naar beneden en even later stond hij op de gang. Het was een lange gang met verscheidene deuren en onder een daarvan was een streep licht zichtbaar. Ook dat nog! Blijkbaar was er dus wel iemand. Op zijn tenen sloop Peter voorbij de kamer, naar het eind van de gang. Toen ging hij terug en probeerde alle deuren, die hij zag. De eerste twee waren op slot, maar in de derde zat een sleutel. Langzaam draaide Peter hem om en deed de deur open. Het vertrek was donker. Hij ging naar binnen, deed de deur achter zich dicht en stak een lucifer aan. Bijna had hij een kreet van verrassing gegeven. In de kamer, waarin hij zich bevond, stond een complete zendinstallatie. Hier was het dus, dat de ontvoerde Arthur het bericht had uitgezonden. Maar dan moest die jongen hier ergens vlakbij zitten. Hij keek om zich heen en werkelijk, er was nog een deur! Ook daarin stak een sleutel. Hij deed de deur open en het vol-

gende ogenblik stond hij tegenover een jongen van zijn eigen leeftijd, die hem met grote ogen aankeek.

„Ben jij Arthur?" fluisterde Peter.

De jongen knikte. „En jij?"

„Ik hoorde je bericht," zei Peter. „Ik kom je hier uithalen, snap je. Kom mee, als die kerels ook mij hier vinden, zitten we alle twee in de val."

Met ingehouden adem slopen ze de gang op en de deur voorbij, waar het licht onderdoor kwam. Juist toen Peter bij die kamer was, ging de deur open en een man kwam naar buiten. Hij had een grijze vilthoed op en een groot litteken liep dwars over zijn linkerwang.

Toen hij de jongens zag, gaf hij een schreeuw en meteen was de gang vol rumoer.

„Vlug!" schreeuwde Peter en hij stormde de slaapkamer binnen.

„Help!" riep Arthur, „hij heeft me. . . ." Verder hoorde Peter niets. Hij rende naar het raam, klom op de vensterbank en sprong. Met een plof belandde hij in de tuin. Terwijl hij over het pad holde klonk er een knal en meteen voelde Peter iets langs zijn hoofd suizen. Ze schieten op me! ging het door hem heen en meteen was er weer een knal. Ziek van angst rende hij de weg op. De motorfiets nemen was het werk van een ogenblik. Met razende snelheid joeg hij over de weg en in Loenen gekomen, tuimelde hij het politiebureau binnen en deed stotterend zijn verhaal.

„Arthur van Dinhoven?" zei de inspecteur. „Vlug! Ga mee!" Hij riep een zestal agenten en met z'n achten renden ze naar de garage, waar een snelle politiewagen gereedstond. Haastig legde Peter uit waar de villa zich bevond en even later joegen ze al over de weg.

„Je bent een flinke kerel," zei de inspecteur tegen Peter, „maar eigenlijk moest je een pak slaag hebben. Als je ons direct had gewaarschuwd, hadden we ze nu misschien al te pakken gehad."

De grote blauwe wagen schoot op twee wielen door de bocht; nog een paar honderd meter en daar was de villa. De remmen knarsten en meteen sprongen de politiemannen naar buiten. Het huis werd omsingeld en met getrokken revolver stormde de inspecteur op de deur af. Hij schoot het slot stuk en drong met drie van zijn mannen naar binnen. Toen ze alle kamers zonder succes hadden doorzocht, beet de inspecteur op zijn lip. „Ze zijn gevlogen. Dat hadden we wel kunnen begrijpen. Kom op, hier hebben we niets meer te zoeken."

Ze gingen naar buiten en meteen kwam een van de agenten op hem af. „Ze zijn er met een auto vandoor gegaan, inspecteur. Er loopt een spoor over het tuinpad, ziet u wel?"

Even later gierde de snelle politiewagen alweer over de weg. De inspecteur nam de telefoon en gaf aan het Centraal Hoofdkwartier in Utrecht door, dat de ontvoerders van Arthur van Dinhoven zich met hun slachtoffer in een auto in de provincie Utrecht bevonden. Verdere bijzonderheden waren niet bekend. „Zo," zei hij, „nu maar rondrijden en afwachten." Ze reden over de rijksstraatweg. Veel verkeer was er niet meer op dat uur, maar de weinige auto's die hen passeerden zouden in elk geval worden aangehouden. Daar zorgde de rijkspolitie voor. Al gauw passeerden ze de eerste contrôlepost. De politieauto stopte en de inspecteur boog zich uit het raampje. „Nog iets bijzonders?"

De mannen salueerden. „Niets te melden, chef."

De wagen reed verder. Ze passeerden nog twee posten en sloegen toen een zijweg in. Geruime tijd sprak niemand een woord. Nadat ze bijna een half uur hadden gereden, passeerden ze een benzinestation. Er stond een wagen, die panne scheen te hebben, want een monteur was bezig om een andere band om een van de wielen te leggen, terwijl twee mannen belangstellend toekeken. Toen de politieauto voorbijreed, wierp Peter een blik uit het raampje. Plotseling gaf hij een schreeuw. „Dat is 'm! Die vent met dat litteken! Stop! Stop!"

De wagen kwam met een schok tot stilstand en meteen sprongen aan beide kanten de politiemannen naar buiten. Ook van de wagen bij het benzinestation ging een deur open. Er sprongen twee mannen uit, die het met de andere twee op een lopen zetten. Ze sprongen over een sloot aan de kant van de weg en holden het weiland in. De politiemannen volgden en weldra was het weiland vol rennende en schietende mensen. Al spoedig zagen de mannen echter het nutteloze van hun verzet in en enkele minuten later werden ze stevig geboeid naar de auto gebracht. Daarna onderzocht de inspecteur de wagen bij het pompstation. Achterin, onder een deken, vonden ze Arthur. Hij was aan handen en voeten gebonden en had een prop in de mond.

„Arme kerel," zei de inspecteur. Hij maakte de jongen los en hielp

hem overeind. Nog bleek van de doorstane angst klom Arthur uit de wagen.

„Gelukkig," zei hij „ik had de hoop al opgegeven." Toen zag hij Peter. Hij greep zijn hand en schudde die of het een pompzwengel was.

Peter werd er verlegen van. „Schei uit, jò," zei hij, „zoveel bijzonders heb ik toch echt niet gedaan."

De inspecteur kuchte. „Wat zou je er van zeggen als ik jou eens naar huis toe bracht, jongeman. Die heren laten we hier wel met een andere wagen vandaan halen."

„Naar huis," zei Arthur, „nou, wat graag, inspecteur, maar dan moet hij mee."

„Goed, hoor," zei de inspecteur. „Instappen dan maar."

De wagen startte en met een angstige vaart ging het naar Amsterdam.

Het werd een roerend weerzien tussen Arthur en zijn ouders en zelfs de inspecteur, die toch wel wat gewend was, stond verdacht met zijn neus te snuiven. Toen kwam de beurt aan Peter.

„Zo," zei meneer van Dinhoven, „jij bent dus de flinke kerel, die mijn zoon heeft gered!"

Peter kreeg een kleur. „Nee, meneer, dat heeft, dat hebben...."

„Niets mee te maken," zei Arthur's vader. „Ik zeg je, dat jij het hebt gedaan. Jongen, ik zou het fijn vinden als Arthur en jij vrienden werden."

„Dat zou ik ook fijn vinden, meneer," zei Peter.

„O zo!" zei meneer van Dinhoven, „en dan nog wat. Als je zomervacantie krijgt, dan rekenen we op je. Ik ben van plan om met mijn jacht een grote tocht over de Middellandse Zee te maken en nu weet ik natuurlijk niet of jij er iets voor zou voelen om met ons mee te gaan, maar eh...."

Peter keek hem met grote ogen aan. „Met een jacht? Naar de Middellandse Zee?"

Meneer van Dinhoven lachte. „Ik hoor het al, dat is dus voor elkaar. Maar luister eens, jongen, nu heb ik nog iets. Ik hoor van de inspecteur hier, dat jij zo'n formidabele motorrijder bent, en dat, terwijl je nog niet eens rijden mag. Zeker de bromfiets van je vader, niet?"

„Van m'n broer, meneer," zei Peter.

„O, van je broer. Kijk eens aan. Wel, die zal het denk ik heus niet zo prettig vinden als jij er zo af en toe maar eens met zijn eigendom vandoor gaat. Nou weet ik niet, wat de inspecteur van plan is, of die je soms een bekeuring wil geven voor het rijden onder de leeftijd, maar ik spreek in elk geval met je af, dat je zo gauw mogelijk een eigen brommer krijgt. Dat wil zeggen, dat je hem mag gebruiken als je achttien bent, natuurlijk. Morgen gaan we er gelijk een uitzoeken." Meneer van Dinhoven lachte. „En nu gaan we met z'n allen eens aan je ouders vertellen, wat een flinke jongen ze hebben. Gaat u ook mee, inspecteur!"

„Natuurlijk, want ik moet hun toch nog even zeggen, dat hij even dom als flink is!"

DE PAPEGAAI EN DE KONINGSZOON

Een vorst was dol op dieren. Vooral op papegaaien. Hij had er dan ook twee, die heel tam waren en die bij iedereen hoog in de gunst stonden.

Die vorst had ook een zoon, nog een kind, die ook van dieren hield, maar het meest van een mus, die hij tam had gemaakt.

Op een dag werd de mus gedood door een der beide papegaaien en uit wraak doodde de jongen op zijn beurt een van de papegaaien. Het was de jongste en mooiste van de twee.

En zoals dat altijd gaat, wanneer men alleen luistert naar zijn wraakgevoelens, het ene kwaad sleept het andere mee. De oude papegaai zette zijn veren overeind, vloog op de stoute koningszoon toe en pikte hem beide ogen uit.

Nu denken jullie: Dat kost die oude lorre zijn nek. Maar hij was wel wijzer. Hij vloog in de top van een boom en bleef daar rustig zitten, hoewel de koning hem smeekte terug te keren in het paleis.

„Mijn zoon is een belhamel geweest," zei de koning, „en hij zal zijn straf moeten dragen. Maar kom terug in je kooi, zodat ik je van nabij kan bewonderen."

„Nee," kraste *lorre*, „nee. Hier ben ik vrij en vrees ik uw wraak niet. Ik zal hier of in de bossen sterven, maar dan als een vrije vogel."

Denken jullie er wel eens aan, waartoe woede en blinde drift kunnen voeren? Een ogenblikje verlies van zelfbeheersing en.... het is gebeurd. Soms onherstelbaar.

En dan?

Leerrijke lessen

Hansje Ongeduld

DOOR JANE HEILOO

Hans zat te mopperen. Tweemaal was hij aan een moeilijke som begonnen, maar hij slaagde er niet in om hem op te lossen.

Met een boos gezicht klapte hij zijn rekenboek dicht.

Hansje bezat niet veel geduld. Hij dacht, dat alles zo maar ging. Als hij op school aan een spelletje meedeed en 't ging hem niet vlug genoeg, dan hield hij er mee op. En zo was het ook met zijn huiswerk.

Terwijl hij het rekenboek in zijn schooltas stopte, uitte hij hardop de wens: „Was er maar een kabouter, die mijn huiswerk wilde maken!"

De wens van Hansje Ongeduld werd vervuld.

Tot zijn grote verbazing zag hij plotseling een kabouter in zijn kamertje staan.

„Hoe komt u hier?" vroeg Hans verbaasd.

„Door het open raam," antwoordde de kabouter. „Ik hoorde je juist hardop een wens doen. En ik geloof, dat ik op het goede ogenblik ben gekomen om je te helpen. Ik ben kabouter Wijsneus."

Hans was vreselijk verbaasd.

Hij nam de grappige kabouter, die heel schrandere oogjes had, eens goed op.

„Meent u werkelijk, dat u gekomen bent om mij te helpen?" vroeg Hans.

„Natuurlijk," zei de kabouter. „Geef mij je werk maar, dan maak ik het wel in orde."

Het was haast ongelofelijk. Maar Hans pakte zijn rekenboek en gaf dit aan kabouter Wijsneus.

Het was grappig om de kleine kabouter met het grote rekenboek te zien. Hij moest bijna op het boek kruipen om te zien, wat er in stond.

„Dit is de som, die ik nog moet maken," zei Hans, en hij wees de lastige som aan.

„Ga jij maar spelen," zei kabouter Wijsneus. „Als je terugkomt, is de som af en dan ben ik weer weg."

„Komt u dan niet meer terug?" vroeg Hansje.

„Dat denk ik niet," antwoordde de kabouter, „want ik moet weer op tijd terug zijn in kabouterland."

„Is dat hier ver vandaan?" vroeg Hans.

„Ja, dat is heel ver weg," zei de kabouter.

Hansje keek erg op zijn neus, want hij had gehoopt, dat de kabouter voortaan zijn huiswerk zou maken. En dat begreep kabouter Wijsneus wel, toen hij het teleurgestelde gezicht van de jongen zag.

„Hansje Ongeduld," zei hij, „waarom vind je het zo erg, als ik niet meer terugkom? Er kunnen toch niet altijd kabouters zijn, die voor de mensen de moeilijke karweitjes opknappen? Er is een tijd geweest, dat de kabouters dit weleens deden, maar ze ontdekten, dat de mensen het niet verdienden."

„Waarom niet?" vroeg Hans.

„Wel," zei de kabouter, „ze werden er lui door en ongeduldig bovendien."

„Ik ben niet lui of ongeduldig," zei Hans, die een beetje op zijn teentjes was getrapt. Hij wilde niet bekennen, dat hij ook weleens lui en ongeduldig was.

„Hoeveel keer heb je geprobeerd om die som op te lossen?" vroeg de kabouter.

„Tweemaal," bekende Hans.

„Maar dan ben jij wel ongeduldig," zei kabouter Wijsneus. „Iemand, die geduld heeft, geeft het zo gauw niet op. Die probeert het steeds weer en als het niet lukt, vraagt hij iemand, die het wel weet, om raad."

„Ja, dat zou ik ook kunnen doen," zei Hans.

„Begrijp je nu, wat ik bedoel?" vroeg de kabouter. „Het zou heel gemakkelijk zijn om je huiswerk door een ander te laten maken, maar daar schiet je zelf niets mee op, omdat je er niet wijzer door wordt. Op een goede dag komt het immers toch uit, dat niet jij, maar een ander je sommen maakte."

Hans dacht eens ernstig over deze woorden na. En tenslotte gaf hij kabouter Wijsneus gelijk.

„Ik ben te ongeduldig," zei hij, „maar ik zal in het vervolg niet meer zo dom zijn om dadelijk met iets op te houden, als het niet naar mijn zin gaat."

„Zo mag ik het horen," zei kabouter Wijsneus goedkeurend. „Dus je weet nu, wat je te doen staat, Hans?"

„Ja, ik heb u begrepen," antwoordde Hans.

De kabouter glimlachte tevreden en plotseling was hij verdwenen.

't Rekenboek lag weer voor Hansje's neus.

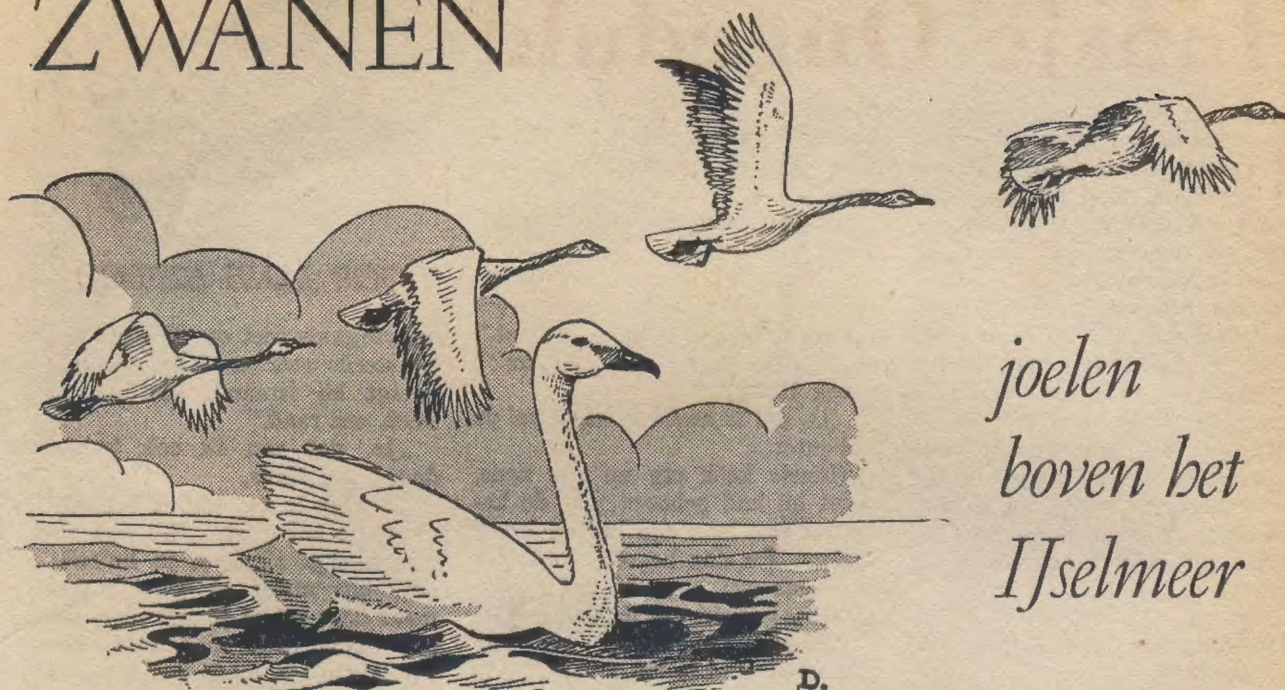
Het was niet de kabouter, die de som tot een goede oplossing bracht, maar het was Hansje zelf.

Hij wist nu, dat het dom was om ongeduldig te zijn. Niets gaat immers vanzelf. Iedereen moet een beetje moeite doen om iets te bereiken.

En Hans had het tenslotte aan zijn geduld te danken, dat hij een goed rapport kreeg.

Kabouter Wijsneus zit al lang weer in kabouterland, maar als jullie ook eens je geduld verliest bij een moeilijke som, denk dan aan zijn wijze woorden. Ze hielpen Hansje Ongeduld ook en veranderden hem in een verstandige jongen.

ZWANEN

joelen boven het IJselmeer

Over de hobbelige dijk gaat het noordwaarts. Aan de ene kant kijken we uit op de groene polder, die zich uitstrekt tot aan de wazig blauwe bosrand. En aan de linkerkant ligt het IJselmeer, één grijze oneindigheid, tot waar de horizon zich oplost in water en lucht.

Een eind uit de kant dobbert een zwarte vloot meerkoeten. Die liggen altijd dicht bij elkaar, in lange rijen of ronde troepen. Een tiental blanke kokmeeuwen houdt de robuuste, witgebleste vogels steeds gezelschap.

Opnieuw trekt een deinende troep watervogels onze aandacht. Koeten zijn het niet, dat is zo wel te zien. Maar wat dan? We zullen de verrekijker er eens bijhalen.

Het zijn eenden. De vosbruine, smalle kop met het gele voorhoofd tekent ze als smienten. Aan hun roep zijn ze ook gemakkelijk van andere soorten te onderscheiden. Luister maar eens. „Pieuw, pieuw!" Nu begrijp je wel waarom deze parelgrijze eend ook wel fluiteend wordt genoemd. Zijn roep is heel wat anders dan het gekwaak van de gewone wilde eend. Daar liggen er een paar. Let eens op, hoe mooi hun flesgroene koppen kunnen blinken.

En nu we toch zo'n beetje met de kijker aan het verkennen zijn, overzien we het meer in heel zijn wijdte. Over de waterspiegel kruist laag een mantelmeeuw. Als de zwartgevleugelde sinjeur een troep kleine eenden nadert, stuiven deze verschrikt uit elkaar. Ze gaan maar liever opzij voor de bullebak.

En dan zien we ver weg tegen de kust een witte lijn. Laten we daar eens op afgaan. Misschien is het wat we zoeken.

Als we de afstand gehalveerd hebben, richten we nogmaals de kijker. Ja, ik geloof toch, dat ze het zijn! Zwanen! Echte wilde zwanen!

We verlaten de hoge dijk en gaan aan de binnenzijde er van lopen. Zo kunnen de zwanen ons niet zien. Snel gaan we nu voort.

Stop! Laten we hier eens kijken hoe ver ze nog zijn. Langzaam kruipen we omhoog en zorgen achter een paar hoge planten te blijven. De statige vogels liggen er nog steeds. Ze schijnen ons niet bemerkt te hebben. We moeten echter nog dichterbij. Terug gaan we weer en vorderen gestadig, onder bescherming van de dijk. Plots stoot mijn metgezel me aan. „Kijk!" fluistert hij. „Daar, op die paal zit een buizerd!" Inderdaad, rustig en rechtop kijkt hij uit over de polder. Hij zal wel op muizen uit zijn.

We hebben nu echter geen tijd voor hem. We moeten verder. De vreemde witte vogels lokken.

Hier moeten we er ongeveer zijn. De zon hebben we in de rug; als we voorzichtig omhoogsluipen, kunnen we ze mooi bekijken.

Na een korte tijd zijn we boven aangeland. Langzaam brengen we de kijker voor de ogen. De zwanen blijven rustig. Hun gejoel is hier duidelijk te horen. Steeds staan er enkele op hun kop en tasten met gestrekte halzen de bodem af naar plantenwortels. Prachtig kunnen we ze waarnemen. Opvallend is, dat er enkele exemplaren bij zijn van een lichtbruine kleur. Dat *zijn* jonge vogels. De meeste zijn echter spierwit met zwarte snavels. Van de snavelwortel tot het oog plekt een gele plaat. Daaraan kunnen we zien, dat we te doen hebben met de kleine zwaan. Er zijn namelijk drie soorten zwanen. Ten eerste: de knobbelzwaan, die heeft een zwarte knobbel op zijn rode snavel. (In tamme vorm is deze sierlijke zwaan op onze vijvers te bewonderen.) Dan is er de wilde zwaan. Bij deze loopt de gele snavelvlek verder naar voren dan bij de laatste soort: de kleine zwaan. Deze is bovendien inderdaad een weinig kleiner dan zijn wilde soortgenoot.

Een tijdlang blijven we de zwanen bekijken. Aardige familietafereeltjes kunnen we bespieden. Enkele smienten azen op plantendelen, die door het baggerwerk van de zwanen loskomen. Steeds meer

komen er op de lekkernijen af.

Als tenslotte de avond valt, beginnen de zwanen in troepjes en troepen op te vliegen. Vleugelkleppend nemen ze een aanloop. De zware, zwarte zwempoten geselen het water, een wigvormig schuimspoor achter zich latend. Dan komen ze moeizaam los.

In lange rijen trekken de witte vogels laag over het water voort. Langzaam gaan ze hoger.

„Oeloele, oeloele. . . .” Nog lang is hun heerlijk gejoel te horen.

P. D.

DITJES en DATJES

1. Je hoeft bij het bukken of lopen je vulpen niet te verliezen. Steek aan de binnenkant van je borstzak een veiligheidsspeld en duw het clipje van de vulpen over een der benen van de speld heen. Je moet al aardig trekken om je vulpen los te krijgen.

2. Verfborstels en penselen verliezen hun goede vorm niet, wanneer je een wasknijper gebruikt om ze vast te zetten.

Zo komen de haren niet in aanraking met de bodem en blijven ze recht.

3. Geen stoel of ladder bij de hand en toch de maat nemen van iets waar je niet bij kunt? Twee latten kruisgewijze over elkaar en

vastzetten met schroef en moertje. Later afstand meten tussen beide uiteinden. (Breedte van de latten niet vergeten!)

ONZE WONDERE WERELD

Het GEHEIM van de BLA

BLANKE ROODHUID

Het

Zij wil mij bedriegen, maar daarvoor is zij aan het verkeerde adres, dacht vrouw Adelheid, en met boze woorden verbood zij elk uitstel. Margaretha moest op tijd de huur betalen, en anders zou zij haar, met al haar kinderen, uit het huisje laten zetten.

Margaretha was diep bedroefd. Zij had nog wel geld te goed van enkele klanten, voor wie zij weefwerk had gedaan, maar dat geld zou zij pas over enige weken krijgen. De volgende dag moest de huur betaald worden. Weldra zou het winter zijn, en Margaretha beefde van angst, als zij er aan dacht, wat er van hen allen worden moest. Zij moest proberen het geld bij elkander te krijgen. Maar hoe? Zij wist geen raad. Diep terneergeslagen ging zij weer naar haar huisje terug, en begon, zoals haar gewoonte was, dadelijk vlijtig te werken.

In een afgelegen bergdorpje woonde, lang geleden, een vrouw, Margaretha geheten. Zij was weduwe, en verdiende met spinnen en weven juist genoeg om te kunnen leven met haar gezin. Menigeen beklaagde haar, omdat zij, ondanks haar vlijtig werken, nog maar een sober bestaan had, maar Margaretha zelf vond, dat zij een gelukkig leven leidde. Haar kinderen waren gezond en gelukkig, en hielden veel van hun moeder en van elkaar. ,,Dat is het voornaamste," zei Margaretha, en meer verlangde zij niet.

Het huisje, waarin Margaretha woonde, was niet haar eigendom. Het behoorde toe aan haar overbuurvrouw, aan wie zij dan ook wekelijks de huur betalen moest. Vrouw Adelheid, zoals de buurvrouw heette, was veel rijker dan Margaretha, maar toch was zij niet gelukkig. Zij vond zichzelf altijd te beklagen, en was jaloers op iedereen, die, in haar ogen, het beter had dan zijzelf.

Ook op Margaretha was zij vaak jaloers.

,,Die zit altijd maar te spinnen en te weven," zei zij dan. ,,Margaretha is stellig veel rijker dan zij zich voordoet."

Toen dan ook op een dag Margaretha beleefd kwam vragen, of zij een gedeelte van de huur de volgende week mocht betalen, werd zij daar erg boos om. Ze geloofde er niets van, dat Margaretha deze week geen geld genoeg had.

Daar werd op de deur geklopt. Margaretha stond op om de deur te openen. Op de drempel stond een oude vrouw, die mager en bleek was, en veel te dun gekleed voor het gure winterweer. Zij vroeg, of Margaretha haar de weg naar de naburige stad kon wijzen, en haar een boterham kon geven, als voedsel op de reis.

Margaretha aarzelde even. Zij zag wel, dat de vrouw er hongerig uitzag, maar al te veel eten had zij zelf ook niet. Toch vroeg zij haar even binnen te komen, en wat te rusten. Zij gaf haar een bordvol warme soep en wat brood. En toen zij zag, hoe de vrouw huiverde in haar dunne kleren, knipte zij van een weefsel, dat zij de vorige dag

Het bezoek van Rozelinde

had klaargekregen, een mooi, vierkant stuk af, dat als omslagdoek dienst kon doen.

De oude vrouw deed dadelijk de doek om, en zag er nu heel wat beter uit. Zij groette Margaretha vriendelijk en ging heen met de woorden: „Het werk, dat je beginnen zult, zal tot de avond voortduren."

Margaretha begreep van die raadselachtige woorden niets, maar al te lang kon zij daar niet over nadenken. Zij nam het weefsel op, waarvan zij de omslagdoek had afgeknipt, en begon te meten, hoeveel zij nog van dat stuk overhield.

En nu bleek het, wat de vrouw met haar toverspreuk bedoeld had. Margaretha kon maar doormeten — het weefsel hield niet op. Meterslang golfde en golfde de stof maar voort, en uur na uur stond Margaretha te meten.

Toen de avondzon de heuvels rood kleurde, lagen hoge stapels van de prachtige stof om haar heen.

De volgende morgen ging Margaretha dadelijk naar de stad om een gedeelte van de stof te verkopen. Zij kreeg er zoveel geld voor, dat zij de ganse winter onbezorgd zou kunnen leven, en daarenboven had zij nog een grote voorraad stof overgehouden. Met dankbaarheid dacht Margaretha terug aan de oude vrouw. Zij herinnerde zich nu, dat zij als kind haar overgrootmoeder wel eens had horen vertellen over de goede fee Rozelinde. Eéns in de honderd jaar bezocht de fee hun dorp, en beloonde dan de goede mensen, overal, waar zij die maar ontmoette. Margaretha begreep, dat de oude vrouw niemand anders geweest was dan Rozelinde, en met een verlicht hart ging zij nu haar huur betalen.

Maar vrouw Adelheid, in plaats van blij te zijn, dat zij nu haar geld ontving, was alweer jaloers. Waarvandaan haalde Margaretha nu weer dat geld?

Zij vroeg het haar. En Margaretha vertelde alles, wat haar overkomen was.

Vrouw Adelheid zei niets. Misschien komt de fee nog terug, dacht zij. Ik zal haar dan een veel mooiere omslagdoek geven dan Margaretha heeft gedaan. En als ik dan van die mooie, dure stof ga meten, kan ik nog veel meer geld verdienen dan zij.

Een paar dagen wachtte vrouw Adelheid tevergeefs. Maar eindelijk, juist, toen zij de moed al wilde opgeven, stond daar een oude vrouw voor de deur, die er precies uitzag, zoals Margaretha had beschreven.

Vrouw Adelheid ontving haar zo goed zij kon, en gaf haar het lekkerste eten, dat zij in huis had. Maar een vriendelijk woord gaf zij er niet bij, en vriendelijk kijken kon zij ook niet. En zo kwam het, dat het lekkere eten toch niet zo goed smaakte, als Margaretha's eenvoudige soep.

De oude vrouw vertrok, gewikkeld in een prachtige, warme, dikke omslagdoek, van het mooiste weefsel uit de omtrek. En vrouw Adelheid kreeg dezelfde afscheidswoorden, die Margaretha ontvangen had: „Het werk, dat je beginnen zult, zal tot de avond voortduren."

Tevreden ging vrouw Adelheid weer naar binnen. Nu zou zij het prachtige weefsel te voorschijn halen, en ook aan het meten gaan. Zij zag zich al de eigenaresse van een schat, nog vele malen groter dan die van Margaretha.

Maar het weefsel lag op de bovenste kastplank, en toen zij het wilde grijpen, zag zij in de hoek van de kast een spinneweb. Zij sloeg er naar om het te verwijderen, maar toen het web dadelijk weer aangroeide en groter en groter werd, begreep zij met schrik, wat zij gedaan had.

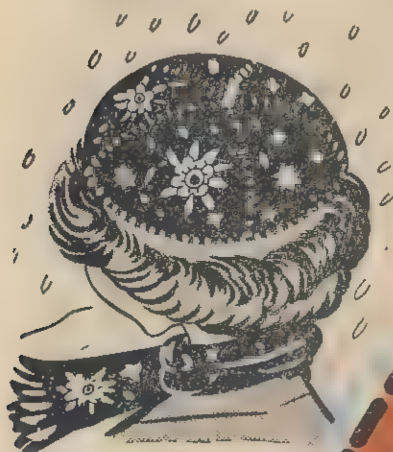
„Uw werk gaat door," had de fee gezegd. En nu moest vrouw Adelheid de lieve, ganse dag spinnewebben ragen. Ze nam een grote ragebol en werkte en veegde en raagde.... maar het hielp niet veel. De spinnewebben stapelden zich op en groeiden en groeiden, tot het hele huis vol was. En toen de avondzon de heuvels rood kleurde, zag Margaretha, hoe vrouw Adelheid, helemaal bedekt met stof en spinnewebben, haar huisdeur uitholde. En achter haar puilden door alle ramen en deuren de spinnewebben naar buiten.

Vrouw Adelheid kwam nooit meer in haar huis terug. Ze ging voorgoed uit het dorpje weg, en in de stad wonen. Maar Margaretha en haar kinderen leefden nog lang, gelukkig en tevreden in hun kleine woning, en dachten nog vaak met dankbaarheid terug aan de goede fee Rozelinde.

E. S.

 De kleine knutselaar

GOED GEMUTST

Een grappig mutsje voor een aardige bakvis. Dit mutsje, dat uit vier delen bestaat, knip je uit een oude vilthoed van je moeder of een tante. Als je maar goed informeert is er heus wel ergens een vilthoed, die door niemand meer gebruikt wordt, op te scharrelen. Het leukste van zo iets is dan altijd, dat je mooie petje er duur uitziet en in werkelijkheid bijna of soms helemaal geen cent kost.

Een der vier delen van het mutsje zie je hier op het ware formaat afgebeeld. Met een wollen of zijden draad worden de vier delen aan elkaar genaaid, terwijl de onderkant omgefestonneerd wordt.

Een smal strookje vilt naai je tot een stevig rolletje en hecht dat boven op de bol vast, wat erg kwiek en grappig staat.

De bloempjes en blaadjes knip je van kleine gekleurde stukjes vilt en hecht die hier en daar met een klein steekje op het mutsje vast.

EEN GEZELLIG JASJE VOOR EEN WARMWATERKRUIK

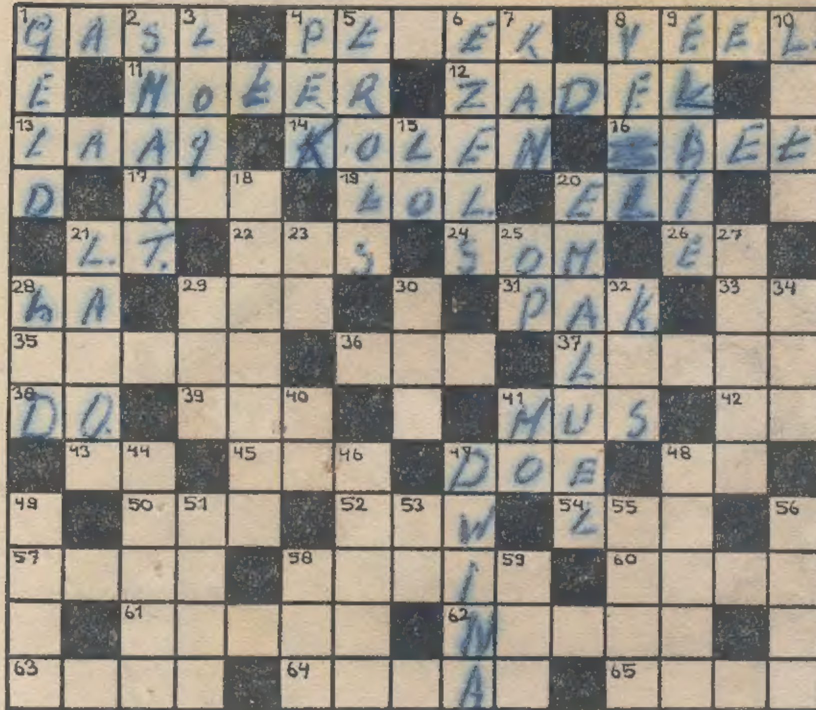
Van flanel of wol knip je een lap van 86 cm lang en 30 cm breed. Daarna knip je van allerlei lapjes of van dun vilt het leuke manneke. Het hoedje, het haar, het gezicht, de kraag, het jasje, de handjes, broek, slofjes, emmertje en speciaal van vilt de verschillende sterren, die met een steekje op het jasje en de neuzen van de schoenen genaaid worden.

Ook de veer op de hoed is van vilt terwijl de hengel met een dikke draad wol geborduurd wordt.

Alle onderdelen van het manneke worden eerst zorgvuldig op het flanel of de wol vastgeregen en er daarna pas op vastgenaaid. Vervolgens stik je de lap tot een zakje, zoomt er langs de bovenkant een satijnen lint langs en je naait er als sluiting twee stevige linten aan, die je tot twee sierlijke strikken dichtknoopt.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Iemand, die bij je voor langere tijd op bezoek is
4 Deftige hoed van ministers enz.; officieel hoofddeksel
8 Dikwijls
11 Zit in een machine
12 Draagt een paard als het bereden wordt
13 Niet hoog
14 Brandstof
16 Tegenovergestelde van stout
17 Mannelijk schaap
19 Stuk speelgoed
20 Gelofte
21 Afkorting van luitenant
22 Indien
24 Rekenkundig vraagstuk
26 Blijft over als iets verbrand is
28 Uitroep van blijdschap
29 Raar, gek
31 Costuum
33 Centimeter
35 Adellijke titel
36 Duw, stoot
37 Volgt op de dag
38 De oudere, afgekort
39 Stad op de Veluwe
41 Klein vogeltje
42 Boom
43 Zeg je als je iemand beduidt stil te zijn
45 Schip voor de binnenvaart
47 Vragend voornaamwoord
48 Laatstleden
50 Afkorting van ongeveer
52 Jongensnaam
54 Is iemand, die een hekel aan werken heeft
57 Schaapkameel
58 Inleiding tot een telefoongesprek
60 Vloeistof om mee te schrijven
61 Meisjesnaam
62 Glans
63 Sterk geurend plantje
64 Tent, stal op kermissen en markten
65 Tegenovergestelde van op

Van boven naar beneden:

1 Heb je nodig om iets te kopen
2 Verdriet
3 Draagt een advocaat
4 Kledingstuk
5 Hoogmoed
6 Domme dieren
7 Voorwerp om een vloeistof in te bewaren
8 Tegenovergestelde van weinige
9 Meisjesnaam
10 Boekomslag
15 Lager Onderwijs
18 Een van de dagen van de week
20 Jongensnaam
21 Schoeisel
23 Laatstleden
25 Voorzetsel
27 Hard (van geluid); ook bel
28 Hogere Burger School
29 Vermoeid
30 Plantje, dat vaak op bomen groeit
32 Bergplaats van geld
34 Middelbaar Technische School
40 En andere, afgekort
41 Muzieknoot
44 Jongensnaam; zegt men soms voor Engelsman
46 Gereed
47 Rivier in Rusland
48 Boom
49 Plat dak
51 Krijg je, zodra je geboren bent
53 Lengtemaat
55 Soort groente (bollen)
56 Hemellichaam
58 Wil je graag kwijt zijn als je hem hebt
59 Boomsoort

KOPPEN-ROMPEN-BENEN

Het is nu maar de vraag: wat hoort bij wie en wie bij wat?

Dat wordt een heel geknobbel.

De beste methode is: die tekening overnemen op dun karton. Elk vierkant voorzien van een letter of cijfer en dan maar zoeken en passen. Je zult eens zien tot welke merkwaardige scheppingen jullie in staat zijn.

Het is bovendien een reuzeleuk spelletje voor jullie kleine broers en zusjes. Je mag de figuren natuurlijk ook een tikkeltje kleuren.

●

CIJFERRAADSEL

Wil je weten wat er in dit gewichtige document hieronder staat? Los dan het hieronder staande cijferraadsel op, vervang op het papier alle cijfers door de hiervoor gevonden letters en je weet het! Het is eigenlijk maar een grapje, hoor! Maar daarom misschien nog wel leuker om op te lossen.

4-7-6-3	geeft licht
1-2-15-7-16	soort slaap- of rustbank
10-5-11-12-9-16	kale bergen
8-4-22	vrolijk
18-9-9-12	ouderloos kind
12-21-13-9-4-3	vind je op het strand
1-5-17-17-9-10	mannetjesduif
20-5-5-10-11-12	kun je hebben als je ziek bent
19-5-6-9-10	jaargetijde
22-19-9-10	metaal
1-14-2-6-9-16	je hebt er een aan elke hand

1-2-3-4-5-6-7

8-9-10-11 12-6-2-11

13-5-14-1-9-10 15-7-16

1-2-11 1-2-3-4-5-6-7

13-9-9-17-11 8-9-18-9-19-9-16

9-9-16 9-9-10-12-11-9

20-4-7-12

5-3-12-21-13-9-3-3-9-10

11-9 19-22-16

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

B	IJ	T		K	I	L.
O	S		K		R	E
S		A	L	S		S
	T	R	E	I	N	
E		M	I	K		K
N	T		N		P	O
Z	O	N		J	A	M

Vraag- en antwoordspel

1 Nee; 2 Ja; 3 Nee; 4 Nee; 5 Nee; 6 Ja; 7 Nee; 8 Ja; 9 Nee; 10 Nee; 11 Ja; 12 Nee.

Klinkerraadsel

E	K	S	T	E	R	S
B	A	N	A	N	E	N
P	A	R	A	P	L	U
IJ	S	C	O	M	A	N
S	M	O	K	I	N	G
K	A	L	K	O	E	N
K	R	A	N	T	E	N
A	K	K	O	O	R	D
S	T	O	E	L	E	N

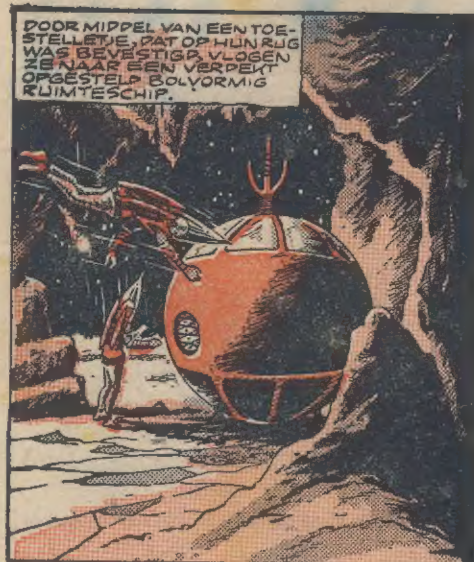
Geef mij een kaartje voor....

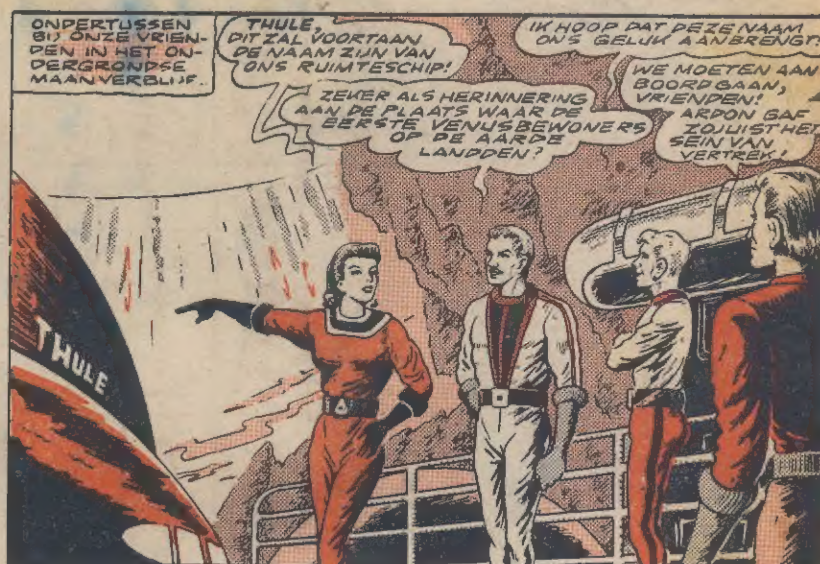
Moerdijk, Langeweg, Nuenen.

OLAF NOORD

TWEE GEHEIMZINNIGE WEZENS BESPIEDDEN DE VOORBEREIDINGEN VAN DE UVURAN EXPEDITIE....
DE VENUSMANNEN ZULLEN SPOEDIG OPSTIJGEN MET HUN SCHOTELS

KOM, WIJ ZULLEN NAAR ONS RUIMTESCHIP VLIEGEN, EN HEN DAARNA ACHTERVOLGEN. ZIJ MOGEN DE PLANEET UVURAN NOOIT BEREIKEN!

DOOR MIDDEL VAN EEN TOESTELLETJE, DAT OP HUN RUG WAS BEVESTIGD, VLOGEN ZE NAAR EEN VERDEKT OPGESTELD BOLVORMIG RUIMTESCHIP.

ONDERTUSSEN BIJ ONZE VRIENDEN IN HET ONDERGRONDSE MAANVERBLIJF.
THULE, DIT ZAL VOORTAAN DE NAAM ZIJN VAN ONS RUIMTESCHIP!
IK HOOP DAT DEZE NAAM ONS GELUK AANBRENGT!
ZEKER ALS HERINNERING AAN DE PLAATS WAAR DE EERSTE VENUSBEWONERS OP DE AARDE LANDDEN?
WE MOETEN AAN BOORD GAAN, VRIENDEN! ARDON GAF ZOJUIST HET SEIN VAN VERTREK!
THULE

EVEN LATER VERLIET DE THULE HET ONDERGRONDSE VERBLIJF..

...OM ZICH BIJ DE TWEE VLIEGENDE SCHOTELS TE VOEGEN, DIE ZICH REEDS BOVEN HET MAANLANDSCHAP BEVONDEN. DE GROTE REIS WAS BEGONNEN!

MAAR ER WAS NOG EEN RUIMTESCHIP, DAT DE MAAN VERLIET. DE TWEE VREEMDE WEZENS HADDEN DE ACHTERVOLGING INGEZET...